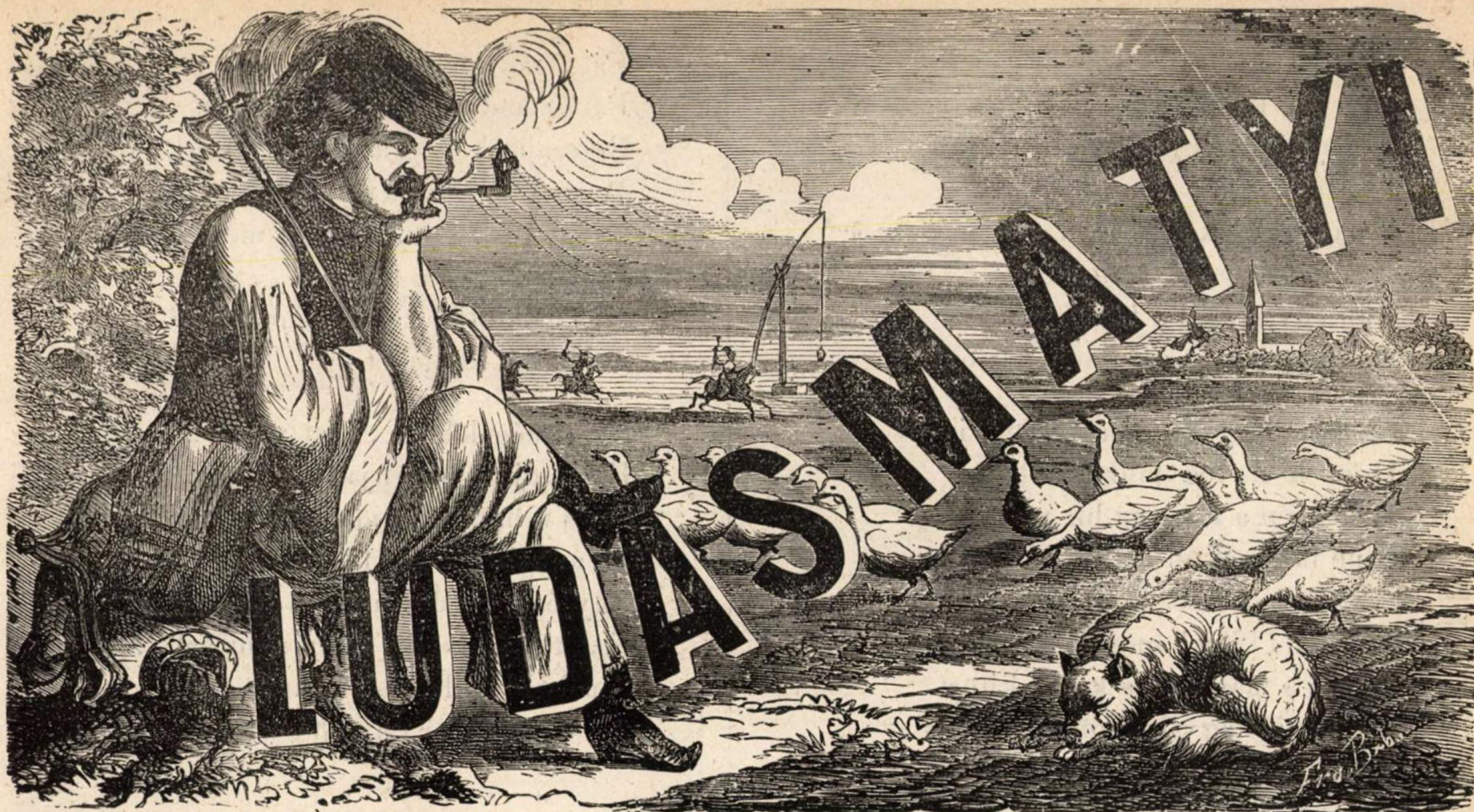

V. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.	Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA városháztér 6. szám alá küldendő.	**Pest, Márczius 12.** 1871. **11. szám.**	GYŰJTŐKNEK öt előfizető után *tiszteletpéldány jár.*	Szerkesztői iroda: **Városháztér 6. szám** ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi“-nak van szánva.

Előfizetési felhivás a „Ludas Matyi“-ra.

Jön a fertály, kedves polgártárs!
Vedd eszedbe, s osztán siess
A póstára, hol erszényt oldva
A „Matyira“ előfizess . . .
Igaz, hogy az adó, az árviz
Nyakadon van, és sokat árt . .
Mégis csak szurkold ki szaporán
Az egy forint ötven krajczárt.

Hidd el, nem vész kárba, jó helyre
Teszed, mert kapsz érte meglásd . .
Olyant, mely a mai világban
Valóságos istenáldás!
Kérded mi az? hát a biz a jó kedv!
Hisz most ugy sem látsz egyebet,
Csakis bút, bajt, mely meg nem hozza . .
De elviszi jó kedvedet.

Tekints szét! ott kinn mi történik?
Gyalázat! mely égre kiált . .
Hogy fosztja ki — nézd az a burkus . .
Azt a legyőzött franciát?
S itthon . . a honvédügy megbukik!
A többit nem is számlálom . . .
Szép reményünk egy jobb jövőről
Nem lehet való, csak álom.

Miniszterek furfangos észszel . .
Csürik, csavarják a törvényt
Bécs javára, a mig hazánkra
Szélesitik a mély örvényt.
Mameluk párt ebben találja
Kedvét, s benne kevélykedik,
Ráadásul meg leibjournálja
Tök Jankó szemtelenkedik.

Jelen számhoz van mellékelve a Ludas Matyi és Népszava előfizetési felhivása.

Mit csináljon a magyar ember?
Dul, ful, káromkodik nagyot.
Sohajtozva tekint az égre
Tán az isten is elhagyott!?
S nagyot iszik!.. No no, de még se
Ess kétségbe jó barátom!
Van egy óvszer a bánat ellen
A humor.. ezt komendálom.

Ez még megvan. Iparkodunk is
Hogy ki ne fogyjunk belőle..
Ez legyen a magyar hű társa
S ne távozzék el mellőle.
Századok óta két jó barát
A honfibú! meg a humor!
Kiséré a magyart, s ki — kitört
— Ha volt egy kis jóféle bor. —

Ezt is megaccizolják... ejh mit
Panaszkodom, hiszen volt már
Rosszabb kor is, a midőn szinig
Megtelt a keserű pohár.
Midőn nem hogy irni, de még csak
Elmondani sem lehetett..
Mi rágta ott benn kiméletlen
A honfiúi kebleket.

Most még lehet... itt van a „Matyi“!
Elmondja ő, megirja ő!
Siess tehát, mert jön a fertály
Mi annyit tesz.. fizess elő.
Egy évnegyedig minden héten
Mulattat „Matyi“, mely nem árt..
Szurkold ki hát édes barátom!
Az egy forint ötven krajczárt.

Sziporkák.

Egy ujdonsült nemes ember egy pár szép lovat és czimeres kocsit vévén, midőn azokat kocsisa befogá, az ablakából szemlélve a fényes fogatot igy szóla: „Már addig el sem megyek ablakomból, mig magamat elkocsizni nem látom.

Szokása volt az öreg Festetich György grófnak, hogy mindenkinek magasabb czimet adott egy fokkal s egyszer egy főhadnagyot kapitánynak szólitva, ez mondá:

„Én nem vagyok kapitány kegyelmes herczeg! hanem csak főhadnagy.“

Mire a gróf válaszolá: — De már régen megérdemlette volna a kapitányi rangot, én azonban csak szegény gróf vagyok, kit nem illet a herczegi czim.

„De már rég megérdemlette volna excellentiád“ — viszonzá a főhadnagy.

A tömérdek vagyonában elbizakodott Sch... lord egy izben Svájczban utazván, becsipett állapotában egyik fogadóban a visszafeleselő pinczért agyonlövé. Midőn aztán a vendéglős jajgatva tördelné kezeit előtte, hogy már most mit csináljon? angol flegmával mondá a vendéglősnek: „hát irja bele pinczérjét is a számlába.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

A kecskeméti börtönből legközelebb egy rab következő tartalmu levelet küldött feleségének:

Éko**des** mám **fe**u **l**eram **sé**nak **gem** mond **e**meg **zer**hogy **szer**én **csó** nem **kol** val**tat**lot **lak**tam **szo** **ő****mo**se **rú**vall **fog**sjon **á**ha **gomb**ő **ból**rét **sa**le **bör**ve **tön**szik **ből** is

Jegyzés. A vastag betűkkel kinyomott szótagok egymás után olvasandók, a nem vastag betűkkel valók pedig annak megtörténte után elölről kezdve.

Hasztalan lamentatio.

Ha kérjük a magyar kormányt,
Hogy a nevelés ügyekre
Forditson egy kicsit nagyobb
Gondot, mint a ménesekre.
Csak is siketnek beszélünk,
Az eredmény semmi...
Egyik fülén bebocsátja,
A másikon meg ki.

Ez aztán az oka annak:
Hogy Zemplénben most tizenhét
Tanitó van, — jaj de pompás!
A ki az iráshoz nem ért.
De ezt kár vón' kormányunknak
A szemére vetni!
Egyik fülén bebocsátná,
A másikon meg ki.

Eredeti levelek.

Ajánlom ezen levelemet a Ludas Matyinak.

T i s z t e l t M á t y á s ú r !

Borzasztó! rémitő!! dolgok történnek nálunk. Madocsán az árviz pusztit, Dunaföldváron meg a tüz emészt. Képzelje csak Ludas Mátyás ur? tegnap vasárnap délután mi szerencsétlenség történt tudtán kivül! Matyiságodat a városháza előtt statáriáliter megégették.

Hogyan? miként? kik és miért? elképzelem, hogy kiváncsi. .

Elmondom a históriát, hallja tehát Matyi bácsi!

Hát a Matyi 7-ik számában egy szentelt fricska van kidrukkolva, melyben előadatik, hogy páter Makutyi minő épületes katechisatiót szokott tartani a kis leánykák előtt.

Sub rosa négyszem közt megsugom Matyi bácsinak, hogy a mi plebánusunkat is Makutyi-nak csufolják, mely név oly gyakran előfordul a Matyiban páter Tritytroty mellett. *)

Van itt a faluban Matyi bácsi! egy triumviratus. Ezen trias áll három darab olyan minorum gentium-féle prókátorból; ezek aztán elhitették a mi Makutyinkkal, hogy az ő nagyságos személye van kisatirizálva a Matyiban **) holott a ravasz rókák ezen felültetéssel egészen mást akartak elérni. Elterjesztették a faluban, hogy a Makutyiádákat egy bizonyos L a d i k o s i irogatja, kit a nép és közgyülés leginkább respectál — az alkalmat tehát ennek depopularisatiojára akarták felhasználni.

Dictum factum, a mi Makutyinkat bele zavarták — mint Pilátust a credóba. Szombatra mint elnök iskolaszéket hirdet, a gyülésben aztán könyek árja és potyogtatása közt elősorolja, hogy ő már mennyit áldozott az egyház javára, — szegény árvagyermekeket tart, kisdedóvó intézetre ennyit s ennyit adott s végre ugy elérzékenyült, hogy az arany érdemkeresztet is kiakasztván nyakából igy szóla : ezt sem magam kértem, hanem a város kérte számomra, ime leteszem a keresztet, leteszem a plebániát, miután annyi méltatlanságot követnek el rajtam, klastromba vonulok.

Ekkor a prokátor trias — kik pedig máskor mindig nevetni szoktak a páter háta megett s gúnyörömmel szokták hirdetni „megint jött ám ki valami Makutyira“ — ékes dictióban magasztalgatva a páter bokros érdemeit, terczetben hangoztaták: „maradjon“ — „nem eresztjük“ „lemondani nem engedjük“ „soha se volt Földvárnak ilyen papja.“ Majd kérdőre vonjuk mi „Ludas Matyit“ nagyságodnak pedig ünnepélyes satisfactiót adunk — megégetjük a papkáromlót.

Igy égettetett meg a Matyi február 26-án délután 5 órakor a városház előtt Makutyi kiengesztelődésére*) Most persze röhögi őket az egész város.

Szegény Makutyi! ő róla ugyan nem igen kell élczeket csinálni, ő maga csinál magáról. Jó szívén nem kételkedik a falú, de hogy tapintatlan ember s egyik ostobasága után a másikat lövi . . a már aztán, — mi tagadás benne — gyenge oldala

A f a l u d o b o s a.

*) Már hiszen édes ecsém! hogy melyik papot hogyan csufolnak a faluban, azt én nem firtatom. A „P á t e r M a k u t y i“, és „P á t e r T r i t y t r o t y“-féle elnevezések, csak mint költött nevek szerepelnek, s csak is a megtestesült ostobaság, farizeuskodás és bigottság jelképeit személyesitik.

**) Pedig ki nem vemhes, ne vegye magára. M a t y i.

*) Reménylem, hogy Asztaróth meg van elégedve az áldozattal, csak meg ne feküdje gyenge gyomrát. M a t y i.

Verebesihez.

A h o n v é d t ü z é r s é g t á r g y a l á s a k o r m o n d o t t b e s z é d j e i r e.

Nem tom, e czim alatt verset
Kapott e már borzasságod ! ?
Különben mindegy — ugy is tom, hogy
Falra most is borsót hányok.
De ha csak egy szám Ludas Matyi
Megjelenik versem nélkül,
Mamelukkjaid nagy serege . .
Mérgében szinte elkékül.

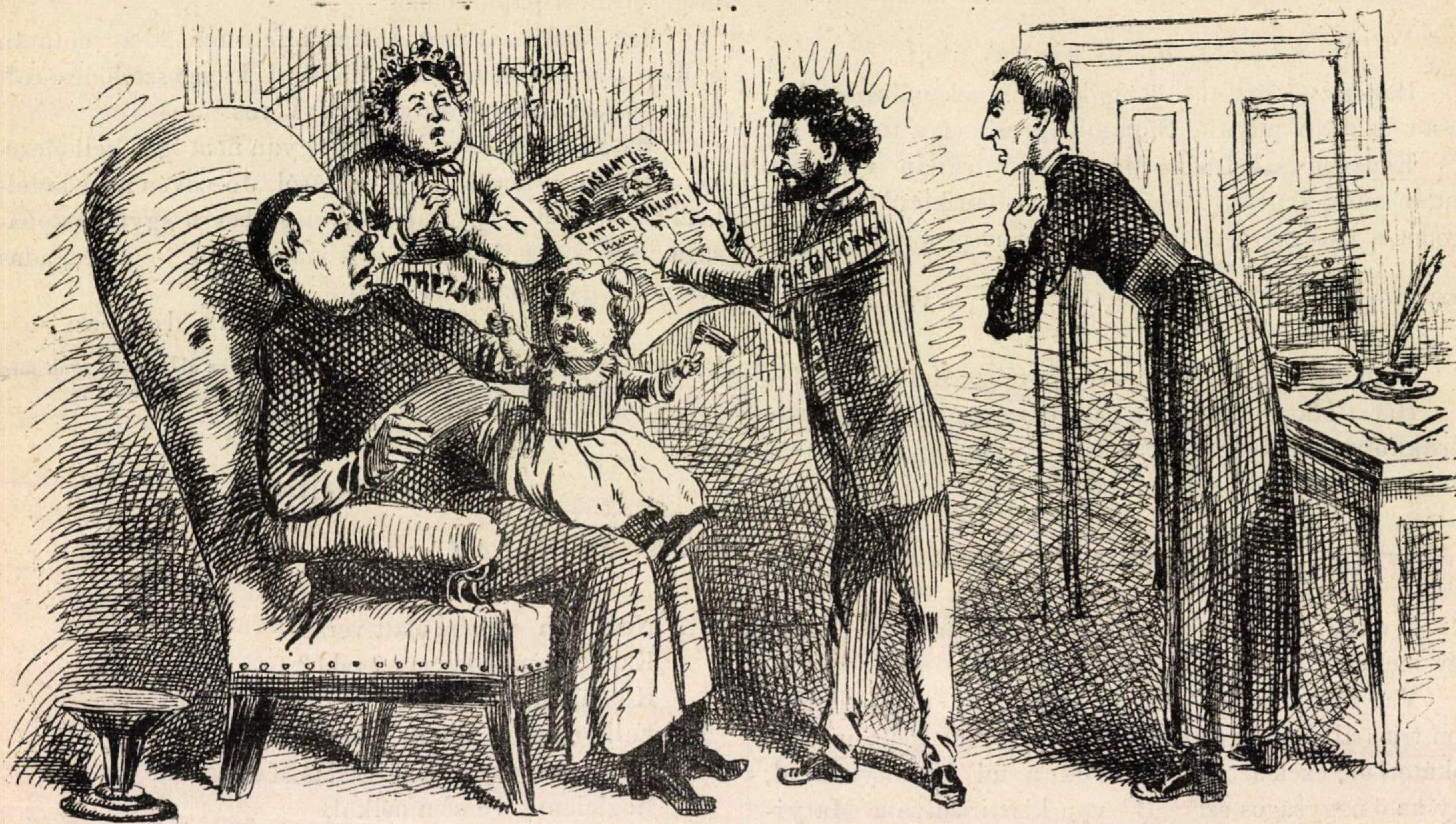
Bizony nagy b ö l c s vagy édes bruder!
Kimerithetlen tanácsod . .
K u k o r i c z a k e n y é r után nyulsz —
Mikor ehetnél k a l á c s o t.
S ugy tevél mint Balázs : a hurkát
Kiforditván — héját etted,
Töltelékét pedig, miként az —
A kutya elé vetetted.

S z e r é n y is vagy járhatnál e l̈ő l,
És te megelégszel, ha a
B é c s i e k s l e p p j é t h o r d o z h a t o d . . .
Kuhn uram után ballagva.
Szép erény az a l á z a t o s s á g,
Dicsőséget kell nyernie . .
Igaz, hogy felmagasztaltatik
Mint már te . . i n e f f i g i e.

De hogy e l ő r e l á t ó nem vagy,
Ezt Borsszem Jankóból látom,
Oly sovány, üres, száraz . . szinte
Borsódzik tőle a hátam.
Kár r o s z v i c z c z e d elpuskázni
A h á z b a n ugy hébe hóba,
Sokkal jobban beillenének
Azok, . . . a Borsszem Jankóba!

Nagy Bőgős.

Páter Makutyi családi öröme megzavartatik.

Ludas Matyi felett statárium tartatik.

Kupak tanács által elhatároztatik,
Hogy Matyi, szent Lőrincz sorsára juttatik,

Miként feltörve a dió
A rostélyos piritva jó,

Ludas Matyi phönix madár
Megégette Dunaföldvár;
De még husvétot sem vára,
Ime feltámadott már a
Makutyi boszantására.

Politikai levelek

a képviselőház karzatáról.

Szerkesztü polgartars!

Soha se nem hittem vóna: — milyen dicső talalmany azt a „budget targyalás“ — meglehet peroralni benne minden, elkezdve a vilagteremtisitú, is Adam apanktú, egisz a Pulszkiulo Augusztulo füleki valasztasaig, talan mig tovab izs; — meglehet mondani benne gorombasag, nem csak minister-elnyögnek, is tübbi ministereknek, — hanem mig sajat szomszidjanak is, a nilkül, hogy az a „Cerberus“ hazelnyögje rendre utasithatna a szolnokot, vagy attúl filhetne szolnok, hogy hajba kapunk vele, vagy pedig, a két Pulszki füle, vagy orra reszkirozna; — nem hijaba besziltek a honvidekrú, de csakugyan harczias is vót a parlamentaris discussio annyira, hogy circumspectus spectabilis dominus Colomannus Tisza, de eadem et Péterfia, megcsinalta ebbe a vitaba, egy oljan — „Flankenbewegung“ — felhozva: a sokat szenvedet franczia orszag mellette, a kipviselőhazhoz beadott kirvinyeket. — „Per amorem piperis“ — Mi küze van ezen kirvinyeknek a honvidelmi minister kültsig vetisivel? — Mondok én: semmi; — is migis előhozta circumspectus urasag Tisza. — Ü tugya mir? — De meglehet talan tudok in is. — Előhozta, hogy rea foghassa; 48-as partra, hogy akarja haborút; — pedig dehogy akarja, — de kiis akarna haborút? — mikor mindenki jó tudja: — hogy kise masirozna közös ügyes hadsereg a kaszarnyabu, meg lenne masodik „Königsgräcz“ — Hanem sak azt akarta 48-as part bizom: hogy az osztrak magyar kormany protestalta vóna mikor még ideje vót az ellene, hogy Francziaorszag elne daraboltassik, hogy ez altal europai suljegyen ne megzavartassik, is annyira el ne pusztittassik, — mer ennek az lehet küvetkezminye, hogy maj mos lesz mig sak masodik „Königgräcz,“ is az aldunai tartomanyoknal a harmadik. — Protestalni akarta maga Beust urasaga is, hanem sak úgy tette, mint a hit sovab, ama mesis nyúl vadaszatnal, mikor az egyik sovab mondta masiknak: — „Hans geh du voran, du haszt grosse Stible an“. — De bizom az a „Hans“ nem akarta lenni sem a szamitó angol, sem a heves olasz, sem a tübbi hatalmassagok sem, — az orosz pedig a dunyha alatt leselkedte, hogy megkaphassa Azsiaba, China, Khokand, és Bochara tartumanyokat, lehuzhassa törökről a Khafthant; — a porosz pedig az osztrakrol a frakkot. — Mi lesz majd azutan a magyar zsinoros atillabol? — sak az am mig az igetü kirdis magyar orszagra nizve, a mi majd meghatarozza a porosz, is a muszka. — A külümbsig legfellebb is sak az lesz: hogy nem lesz osztrak-magyar alkutmanyus absolut kurmany, hanem lesz: porosz-muszka alkutmany Piklihaubn, is Kancsuka garnirozassal. —

Hogy akarja e valaki a kirviny alairok közül maschiroznyi? — kirdezte Tisza zurasag Simonyi Ernőtől. — Mondhatok: „furcsa malitiosus kirdis“ — ha jol meg nem gondolok magamnak, az is mondhatnik: — „bolond kirdis.“ — Hat Tisza urasag megkirdezte: — „akar e mashirozni Csorvasi Istvan a tanıtósagbul“? — pedig Csorvasi nem csinalta nagy hatalmi politika, hanem sak kimonta, mint valósagos jó hazafi sajat 48-as parti meggyüzüdise, — is ez nem tettszette a balküzip vezir coadjutor curator urnag. — Bizom így van az. —

A ministerelnyög pedig, azt mondta Talian Naczinak: — „hogy nem adja egy ember sem a közösügyes hadseregbe, is annak ariergardajaba a honvidsigbe, is egy filler sem a közösügyes hadsereg fenntartasara, migis csinalja nagyhatalmi politika“ — Furcsa beszid. — Hat ministerelnyög sem nem akarja csinalnyi — „Geschäfteket“ — migis vette 1869. majus 26-an Molnar Istvantú, is 1869. junius 18-an Rupp Györgytü hét telek, is mos mikor a közmunka tanacs azok kisajatitotta a — „sugarutnak“ — ministerelnyög akaratlanul csinalta „Geschäft“ 83621 frt 41 is $^2/_3$-ad riz krajczar nyeresiggel. — S haj, haj, igy megvan a világ sora! — míg a hatalmas ministerek se nem cselekedhetik ugy a mint nekik tettszik, is egyiknek megy le, a masiknak fel; — csakhogy a mai vilagba a szeginy nipnek mindig, is mindig megy sak „l e.“

Isten velünk!

Deodatus,
de campo Sti Georgii.

A tisztelendő ur pubija.

B . . . megyében nem rég élt egy öreg plebános, ki roppant fukarságáról volt ismeretes a környéken.

Az öreg páternek volt egy „Pubi“ nevezetü mopszli kutyája, mely gazdasszonyáról maradt reá örökségképen. Ez a Pubi volt az ő kedvencze, — hányván az ő mulattatására mindenféle bukfenczeket, tudott két lábon tánczolni, szolgálást, a kutyaművészet remekléseit, — mit is az öreg ur annyira szeretett, hogy inkább megvált volna faluja bármely érdemes tagjától, mint ezen kis ebtől.

Jól tudván ezt a helység furfangos kántora, egy szomjas hordócsap, sokat törte a fejét, hogyan lehetne az öreg plebánust megadóztatni. Egy izben fontos képet vágva, beállit az öreg pap szobájába a kántor.

Mi ujság kántor uram? kérdi az öreg.

Hajh tisztelendő uram! soha se tudjuk, hogy mit nem érünk még, ihol ni, ma kaptam egy levelet Pestről, s ebben azt ujságolják, hogy van most ottan egy cseh kutyadoktor, a ki a kutyát beszélni is megtudja tanitani, s az egész nem kerül többe mint 200 ftba.

Hm! hm! e már aztán valami, ki kellene az én pubimat is tanittatni, mit mond hozzá kántor uram?

Hát csak azt mondom édes főtisztelendő ur, hogy még csak akkor lenne ám aztán tudós kutya, ha beszélni is megtanulna.

Hm, hm! hanem az a két száz forint még is sok.

Hiszen csak 100 ftot kell előre fizetni — 100 ftot pedig akkor ha kitanul.

No hát üsse a kő, vigye fel kánturam a kutya akadémiába, itt a száz forint ni, ez a 10 ft. pedig elég lesz az utra.

A kántor fel is hozta a Pubit Pestre . . itt azután eleresztvén a pórázról . . a kis eb, mint a melynek életmentes bilyogja nem volt — csakhamar a sintér hurokra került, a kántor pedig élte világát a száz forintból, mig tartott benne. Ekkor aztán haza ment s csodálkozással beszélte el az öreg papnak, hogy mily nagy talentum rejlik a Pubiban, három hónap mulva németül is tud beszélni stb.

Az öreg pap nehezen várta a három hónapot, mikor aztán elérkezett ez is, a kántor markába nyomta a 100 frt meg az uti költségeket, hogy menjen a Pubiért, hozza haza, hadd lássa mit tanult három hónap alatt.

A kántor elment. Az öreg úr azon napon, melyen a tudós Pubi haza érkezendő vala, nagy vendégséget csapott minden fukarsága daczára.

A kitüzött napon épen 12-őt kong a falu órája, midőn benyit a kántor a pap szobájába.

Hát a Pubi hol van? kántor uram, kérdi az öreg, ijedten.

Piszt, pszt. . tisztelendő úr kérem csak egy szóra . . baj van!

Nos mi az? mondja szaporán, talán a Pubi . . .

Igen igen a Pubi többet tanult mint kellett volna. Képzelje csak tisztelendő uram! A mint elmegyek a kutyadoktorhoz, épen nem volt odahaza, azt mondták, hogy a szomszéd kávéházban van. Én hát utána megyek.

A mint a kávéházba lépek, mit láttam? majd sóbálványá váltam, mint a Lóth felesége.

Nos mit látott kántor uram?

Hát a kutya-mester ott kávézott egy asztalnál, mellette ült a Pubi egy széken, épen ujságot olvasott és czigaró volt a szájában.

Midőn engem észre vett, rám kiáltott:

Servus kántor! no mi ujság van otthon? mit csinál a tisztelendő ur, még most is rázárja az ajtót a fiatal szakácsnéra? — ezzel nagyot kaczagott. Én majd a föld alá bujtam szégyenemben, gondolám magamban, hisz ez a kutya minden kutyaságot tud, dehogy viszem én ezt haza a tisztelendő urhoz, hogy minden titkot kifecsegjen a hivek előtt.

Nem is mertem aztán megszólitani, hogy haza jőjjön; az a kutya doktor meg hát követelte a második ángáriát is, azzal fenyegetve, hogy biróság elé viszi a dolgot. De már ezt csak nem engedhettem, kifizettem a mestert, a Pubit pedig ott hagytam a nyakán, hadd ugasson ott, csak itt meg ne hallják.

Enyje de okosan tett kántor uram! hogy el nem hozta a gazembert . . hanem ezt azután el ne beszélje ám senkinek, tudja, mert kicsapatom az eklésiából.

Dehogy beszélem, hallgatok, mint a sir.

Hanem azért az öreg pap a Pubit most is sajnálja.

Az apai örökség.

Eddig csak az öreg Pulszky!
Birt azon nagy szabadsággal:
Hogy a képviselő padon
Rugdalódzott kézzel lábbal.

De mióta nagy f ü l e k e t,
Képvisel ott a kis Guszti!
Azóta az öreg urnak . .
A nagy orrnak . . . nye krics, kusti.

Szabadkai életképek.

VI. kép.

A február havi közgyülés.

(Folytatás.)

Polgármester. Engedjék meg képetlenségtek! hogy visszatérjek beszédem elejére, vagyis füleire, melyek felszólalásaimnak mindig irányadó részeit képezik. — Ezt kiválóan akartam jelzeni azért, hogy megczáfoljam ellenfeleim abbeli rágalmát, mintha az én beszédeimnek nem volna „sem füle, sem farka"; már pedig minden alkalommal volt szerencsém az ellenkezőnek példás és feltünő jelcit adni.

Tanácskozásunk első tárgyát teszi: mindnyájunk fizetésének fölemelése (helyeslés a zöld asztal körül; mozgás az önképviselők padjain). — Hát képetlenségtek is a proletariusok „nem fizetünk" elvét akarják követni? — Nem látják kendtek, hogy az országgyülési mameluko k — a mi véreink — mindenre megszavazzák a pénzt, csak arra nem, a mi elsül? — Itt is úgy áll a dolog; mert jövőre bizonyosan a mi puskáink is csütörtököt fognak mondani és el nem sülnek, mint a honvédek „póznaágyúi" a gyakorlaton; azért tehát süssük el most, mig egy kevés puskaporral rendelkezünk. (Pál mester közbe szól szokott cziberc hangján: ennek k é, hogy legyen; én is barát v ó t a m és most itt v a g y o m — p a e t o).

Polgármester: Jer keblemre — szivem bálványa! (Joczka* a földszinti karzaton át akar törni; de Albi bátyánk hatalmasan visszanyomja). — Te a hydropathiának piros tulipánja, — a sillernek halvány liliomа! — Jöszte Pavám karjaimba, ki megmentetted városházánkat — a mi capitoliumunkat a ludak martalékától (az ölelkezés megtörténik; egy hang a tömegből: Ó elájult).

(vége következik.)

Egy szemtanu a titkos lyukon.

*Lénárd Máté polgármester pártfogása alatt álló közerkölcsiség intézetének fejedelem asszonya.

Megtiszteltetés.

Furcsa történt gróf Forgáchon
Születése napján, Gácson.
Fáklyás zenével lepte meg . .
A . . . temetkezési egylet!

Diskurszus
Iczig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály gazda. Tudja e Iczig szomszéd! miért kerül az igazságszolgáltatás oly sokba a szegény népnek?

Iczig. Mert ha a kerekét nem kheni, nem fordul.

Mihály gazda. Hát a codifikáczióra miért kell az a tömérdek pénz?

Iczig. Mert Hurváth Bódi ebre bizta a hájat . . most aztán se pénz, se posztó — az az hogy, se hat ezer forint se codifikáczió!

Mihály gazda. Hat aztán mit mond erre Hoffmann Pál?

Iczig. Thodja Pál, mit khaszál.

Mihály gazda. Hát Szilágyi Virgil, mit?

Iczig. Az épen nem mond semmit.

Zsiga pósta.

Paprágónak: „Flórián bátyám-"ról a többi adatokat is kérjük, az olyan páter, a ki a katedráról a községi iskolákat bitang kormányiskolának nevezi, megérdemli, hogy . . . a reverendáját kiporolja Matyi.

N. N.-nek Körmenden. Elég egy csárdában egy dudás, egy bandában egy nagy bőgős, plane oly virtuoz, mint az én brúgósom. Hanem tamburásnak acceptállak.

Nyilttér.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pesten, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úri-utcza 7. szám.